

ਉਸ ਸਮੇਂ, ਕਮਿਸ਼ਨਰ (ਅਪੀਲ) ਦੁਆਰਾ ਸੈਕਸ਼ਨ 76 ਦੇ ਤਹਿਤ ਲਗਾਏ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਜੁਰਮਾਨੇ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਕ ਹੋਰ ਕਾਰਕ ਜਿਸ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 78 ਦੇ ਅਧੀਨ ਜੁਰਮਾਨਾ ਟੈਕਸਯੋਗ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੇ ਮੁੱਲ ਨੂੰ ਦਬਾਉਣ ਲਈ ਜੁਰਮਾਨੇ ਨਾਲ ਵੀ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਇਰਾਦਾ, ਸਰਵਿਸ ਟੈਕਸ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੀ ਦੇਣਦਾਰੀ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਧਾਰਾ ਅੱਗੇ ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਧੋਖਾਧੜੀ, ਮਿਲੀਭੁਗਤ ਜਾਂ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਗਲਤ ਬਿਆਨ ਜਾਂ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਦਬਾਉਣ ਅਤੇ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਨਾ ਸੇਵਾ ਟੈਕਸ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਅਧਿਆਏ ਜਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਉਪਬੰਧ। ਸੈਕਸ਼ਨ 78 ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ:

“[78. ਟੈਕਸਯੋਗ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੇ ਮੁੱਲ ਨੂੰ ਦਬਾਉਣ, ਆਦਿ ਲਈ ਜੁਰਮਾਨਾ

(1) ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਸੇਵਾ ਟੈਕਸ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂ ਅਦਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਘੱਟ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਗਲਤੀ ਨਾਲ ਰਿਫੰਡ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ-

- a) ਧੋਖਾਧੜੀ; ਜਾਂ
- b) ਮਿਲੀਭੁਗਤ; ਜਾਂ
- c) ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਗਲਤ ਬਿਆਨ; ਜਾਂ
- d) ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਦਬਾਉਣ; ਜਾਂ
- e) ਸੇਵਾ ਟੈਕਸ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਇਸ ਅਧਿਆਏ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉਪਬੰਧ ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ,

ਧਾਰਾ 73 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਅਜਿਹੇ ਸੇਵਾ ਟੈਕਸ ਜਾਂ ਗਲਤ ਰਿਫੰਡ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਵਿਅਕਤੀ, ਅਜਿਹੇ ਸੇਵਾ ਟੈਕਸ ਅਤੇ ਉਸ 'ਤੇ ਵਿਆਜ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਹੋਵੇ, ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਜੁਰਮਾਨੇ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਵੀ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਸ ਨੂੰ, ਜੇ ਸੇਵਾ ਟੈਕਸ ਦੀ ਰਕਮ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੋਵੇਗਾ, ਇਸ ਲਈ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਜਾਂ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਜਾਂ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਜਾਂ ਘੱਟ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਜਾਂ ਗਲਤੀ ਨਾਲ ਵਾਪਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ:

ਬਸ਼ਰਤ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਰਿਕਾਰਡਾਂ ਵਿੱਚ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਦੇ ਸਹੀ ਅਤੇ ਪੂਰੇ ਵੇਰਵੇ ਉਪਲਬਧ ਹੋਣ, ਜੁਰਮਾਨਾ ਸੇਵਾ ਟੈਕਸ ਦੇ ਪੰਜਾਹ ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਤੱਕ ਘਟਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਤਾਂ ਜੋ ਲਗਾਇਆ ਨਾ ਜਾਵੇ ਜਾਂ ਭੁਗਤਾਨ ਨਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਜਾਂ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਗਲਤੀ ਨਾਲ ਵਾਪਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ:

ਬਸ਼ਰਤ ਅੱਗੇ ਇਹ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਅਜਿਹਾ ਸਰਵਿਸ ਟੈਕਸ ਅਤੇ ਉਸ 'ਤੇ ਦੇਣਯੋਗ ਵਿਆਜ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕੇਂਦਰੀ ਆਬਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਸੰਚਾਰ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਤੀਹ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ-ਅੰਦਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਜਿਹੇ ਸੇਵਾ ਟੈਕਸ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਅਦਾ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੀ ਰਕਮ ਪਹਿਲੀ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਵੇਗੀ। ਅਜਿਹੇ ਸੇਵਾ ਟੈਕਸ ਦਾ 25 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ:

ਬਸ਼ਰਤ ਇਹ ਵੀ ਕਿ ਦੂਜੀ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਤਹਿਤ ਘਟਾਏ ਗਏ ਜੁਰਮਾਨੇ ਦਾ ਲਾਭ ਤਾਂ ਹੀ

ਉਪਲਬਧ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੀ ਰਕਮ

ਅਜੈ ਕੁਮਾਰ ਗੁਪਤਾ ਬਨਾਮ ਕਸਟਮ, ਐਕਸਾਈਜ਼ ਅਤੇ ਸਰਵਿਸ ਟੈਕਸ
ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਅਤੇ ਹੋਰ (ਜੀ.ਐੱਸ. ਸੰਧਾਵਾਲੀਆ, ਜੇ)

ਉਸ ਵਿਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਤੀਹ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਭੁਗਤਾਨ ਵੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ:

ਇਹ ਵੀ ਬਸ਼ਰਤੇ ਕਿ ਕਿਸੇ ਸੇਵਾ ਪ੍ਰਦਾਤਾ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਜਿਸਦੀ ਟੈਕਸਯੋਗ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦਾ ਮੁੱਲ ਨੋਟਿਸ ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਜਾਂ ਪਿਛਲੇ ਵਿੱਤੀ ਸਾਲ ਦੌਰਾਨ ਸੱਠ ਲੱਖ ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤੀਹ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨੂੰ ਨੌਂਬੇ ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ ਵਧਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।

(2) ਜਿੱਥੇ ਕਮਿਸ਼ਨਰ (ਅਪੀਲ), ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਜਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੇਸ ਹੋਵੇ, ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਹੋਣ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਸੇਵਾ ਟੈਕਸ ਨੂੰ ਘਟਾਇਆ ਜਾਂ ਵਧਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਫਿਰ, ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ, ਸੇਵਾ ਟੈਕਸ ਨੂੰ ਘਟਾਇਆ ਜਾਂ ਵਧਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੇਸ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ:

ਬਸ਼ਰਤੇ ਕਿ ਜੇਕਰ ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਸੇਵਾ ਟੈਕਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰ (ਅਪੀਲ), ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਜਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਵੀ ਕੇਸ ਹੋਵੇ, ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਵਧਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ, ਉਪ-ਧਾਰਾ (ਅਪੀਲ) ਦੇ ਦੂਜੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਅਧੀਨ ਘਟਾਏ ਗਏ ਜੁਰਮਾਨੇ ਦਾ ਲਾਭ 1), ਉਪਲਬਧ ਹੋਵੇਗਾ, ਜੇਕਰ ਸੇਵਾ ਟੈਕਸ ਦੀ ਰਕਮ ਇੰਨੀ ਵਧ ਗਈ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ 'ਤੇ ਦੇਣਯੋਗ ਵਿਆਜ ਅਤੇ ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਵਾਧੇ ਦਾ 25 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਵੀ ਤੀਹ ਦਿਨਾਂ ਜਾਂ ਨੌਂਬੇ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਦਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮਾਮਲਾ ਹੋਵੇ, ਆਦੇਸ਼ ਦਾ ਸੰਚਾਰ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਸੇਵਾ ਟੈਕਸ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਵਾਧਾ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ:

ਅੱਗੋਂ ਬਸ਼ਰਤੇ ਕਿ ਜੇ ਇਸ ਧਾਰਾ ਅਧੀਨ ਜੁਰਮਾਨਾ ਅਦਾ ਕਰਨ ਯੋਗ ਹੈ, ਤਾਂ ਧਾਰਾ 76 ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ।

(11) ਇੱਕ ਵਾਰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਧਾਰਾ 68 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸੇਵਾ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਦੇਣਦਾਰੀ ਸਿਰਫ ਧਾਰਾ 73 ਏ(2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਟੈਕਸ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਨ ਦੀ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਦੇਰੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, 15.11.2008 ਨੂੰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਸੇਵਾ ਨਾ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਸਬੰਧਤ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਟੈਕਸਯੋਗ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇਨਵੌਇਸ ਉਠਾਏ ਗਏ ਸਨ, ਸਾਡੀ ਰਾਏ ਹੈ ਕਿ ਕੇਸ ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਲਈ ਧਾਰਾ 78 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸਟੈਂਡ ਸੀ ਕਿ ਨਵੀਂ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਗਲਤੀ ਨਾਲ ਸਰਵਿਸ ਟੈਕਸ ਵਸੂਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਦਫਤਰ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣੂ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਡਿਫਾਲਟ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਲਏ ਗਏ ਬਚਾਅ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਮੌਜੂਦਾ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਧਾਰਾ 78 ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣ ਲਈ, ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਦਬਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ।

(12) ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੁਰਮਾਨੇ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨਹੀਂ ਸੀ

ਉਸ 'ਤੇ ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਕਾਰਨ ਲਗਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਜੇ ਸੇਵਾ ਉਹ ਸੇਵਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਸਮੇਂ
ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਹ ਟੈਕਸਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ।

0
0

(13) ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ, ਮੌਜੂਦਾ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦਾ
ਮਿਤੀ 12.09.2014 (ਅਨੁਸ਼ਾਸਨਾ A-6) ਦਾ ਹੁਕਮ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਮਿਸ਼ਨਰ
(ਅਪੀਲਜ਼) ਮਿਤੀ 21.06.2013 (ਅਨੈਕਸਰ A-3) ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

(14) ਉਪਰੋਕਤ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਮੌਜੂਦਾ ਅਪੀਲ ਮਨਜ਼ੂਰ ਹੈ।
ਐਸ ਗੁਪਤਾ

ਐਮ. ਜੈਪਾਲ ਅਤੇ ਰਾਜ ਰਾਹੁਲ ਗਰਗ ਜੇ. ਜੇ

ਸੁਰਿੰਦਰ ਕੌਰ - ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

ਰਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ - ਜਵਾਬਦਾਰ

FAO-M-360-2009

ਅਪ੍ਰੈਲ 1, 2015

ਹਿੰਦੂ ਮੈਰਿਜ ਐਕਟ, 1955—ਐੱਸ. 13—ਜਾਬਤਾ ਫੌਜਦਾਰੀ ਕਾਰਵਾਈ, 1973—
ਐੱਸ. 107 ਅਤੇ 151—ਬੇਰਹਿਮੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਤਲਾਕ- ਪਤੀ ਨੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਕਿ ਪਤਨੀ
ਨੇ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਕੀਤਾ, ਉਸ ਦਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦਾ ਅਪਮਾਨ ਕੀਤਾ-ਉਸ ਨੇ
ਅੱਗੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਕਿ ਪਤਨੀ ਨੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਪੁੱਛੇ ਬਿਨਾਂ ਵਿਆਹੁਤਾ ਘਰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ
ਦੱਸੇ ਜਾਂ ਉਸ ਦੀ ਇਜ਼ਾਜ਼ਤ ਲਏ ਬਿਨਾਂ ਗਰਭਪਾਤ ਕਰਵਾ ਲਿਆ-ਤਲਾਕ ਦਾ ਫਰਮਾਨ ਸੀ ਪਤੀ
ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤਾ - ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਬੱਚੇ ਦੇ ਗਰਭਪਾਤ 'ਤੇ ਪਤਨੀ ਦੁਆਰਾ
ਬੇਰਹਿਮੀ ਦਾ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਉਹੀ ਪਤੀ ਦੁਆਰਾ ਮਾਫ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸੇ
ਗੱਲ 'ਤੇ ਪਤੀ ਇਹ ਦੋਸ਼ ਨਹੀਂ ਲਗਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨਾਲ ਮਾਨਸਿਕ ਬੇਰਹਿਮੀ ਵਾਲਾ ਸਲੂਕ
ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ-ਪਤਨੀ ਨੇ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਖਲ ਕੀਤੀ ਆਪਣੇ ਵਿਆਹੁਤਾ ਘਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ
ਮੁੜ ਵਸੇਬੇ ਲਈ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਅੱਗੇ-ਇਸ ਤੋਂ ਪਤਾ ਚੱਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨਾਲ
ਆਪਣੇ ਵਿਆਹ ਵਾਲੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਦੀ ਸੀ-ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਵਿਆਹੁਤਾ ਸਬੰਧਾਂ
ਨੂੰ ਪੱਕੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦੀ ਪਤਨੀ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਗਾਇਬ ਹੈ-ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਧਾਰਾ 107
ਅਧੀਨ ਅਜਿਹੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ /151 ਸੀ.ਆਰ.ਪੀ.ਸੀ. ਪੁਲਿਸ ਦੇ ਹਿੱਸੇ 'ਤੇ ਰੋਕਥਾਮੀ
ਕਾਰਵਾਈ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਸ਼ਾਂਤੀ ਭੰਗ ਹੋਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਜਾ ਸਕੇ-ਪਤੀ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ
ਵਿਰੁੱਧ ਬੇਰਹਿਮੀ ਅਤੇ ਤਿਆਗ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਿਆ-ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ
ਖੋਜਾਂ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ।

ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਉਸ ਕਾਰਨ ਪਤਨੀ ਵੱਲੋਂ ਜ਼ੁਲਮ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਪਰ
ਉਹੀ ਮਾਫ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਹੁਣ ਇਸ 'ਤੇ

ਬਿੰਦੂ ਪਤੀ ਇਹ ਦੋਸ਼ ਨਹੀਂ ਲਗਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਉਸ ਨਾਲ ਮਾਨਸਿਕ ਬੇਰਹਿਮੀ ਵਾਲਾ ਸਲੂਕ ਕੀਤਾ
ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਤਲਾਕ ਦੇ ਫਰਮਾਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ।

(ਪੈਰਾ 11)

ਅੱਗੋਂ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪਤਨੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਵਿਆਹ ਵਾਲੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਮੁੜ ਵਸੋਬੇ ਲਈ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਅੱਗੋਂ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਪਤੀ ਨੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਗਵਾਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਪੀਡਬਲਯੂ-1 ਦੇ ਪਤੀ ਵਜੋਂ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿਰੂ ਦੌਰਾਨ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ੀ 'ਤੇ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਏ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਅੱਗੋਂ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਪਤਨੀ ਦੇ ਮੁੜ ਵਸੋਬੇ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਕਤ ਕੰਮ ਲਈ ਪੰਚਾਇਤ ਜਾਣ ਦੀ ਹਦਾਇਤ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਅਜਿਹੇ ਹਾਲਾਤ ਵਿੱਚ ਜੇਕਰ ਧਾਰਾ 107/151 ਸੀ.ਆਰ.ਪੀ.ਸੀ. ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਇਸ ਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਪਤਨੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਵਿਰੁੱਧ ਝੂਠਾ ਕੇਸ ਦਰਜ ਕਰਵਾਇਆ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਪੁਲਿਸ ਵੱਲੋਂ ਰੋਕੀ ਕਾਰਵਾਈ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਸ਼ਾਂਤੀ ਭੰਗ ਹੋਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਇਹ ਕਾਰਵਾਈ 6 ਮਹੀਨਿਆਂ ਬਾਅਦ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਪਤਨੀ ਵੱਲੋਂ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਖਿਲਾਫ ਕੋਈ ਹੋਰ ਕੇਸ ਦਰਜ ਨਹੀਂ ਕਰਵਾਇਆ ਗਿਆ।

(ਪੈਰਾ 12)

ਅੱਗੋਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਲੰਬਿਤ ਹੋਣ ਦੌਰਾਨ ਵੀ ਪਤਨੀ 27-4-2009 ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦੇ ਘਰ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ 13-5-2009 ਤੱਕ ਉੱਥੇ ਹੀ ਰਹੀ। ਇਸ ਤੱਥ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਹੋਰ ਵੀ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਤਨੀ ਦਾ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

(ਪੈਰਾ 14)

ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਸ ਦਾ ਬਿਆਨ ਕਿ 'ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਆਦਰ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਦੇਣ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਵਿਆਹ ਵਾਲੇ ਘਰ ਵਿਚ ਉਸ ਨਾਲ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ' ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਵਿਆਹ ਵਾਲੇ ਘਰ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਇਕ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਪਤਨੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਉਸ ਦੇ ਪਤੀ ਦੇ ਘਰ ਦੇ ਮਜ਼ਬੂਰ ਹਾਲਾਤ ਹਨ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਉਹ ਉੱਥੇ ਰਹਿਣ ਤੋਂ ਅਸਮਰੱਥ ਸੀ ਜਾਂ ਉਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਸਤਰਾਂ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਛੱਡਿਆ ਹੈ।

(ਪੈਰਾ 15)

ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਸ ਤਿਆਗ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਵਿਆਹ ਦੇ ਸਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਪੱਕੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ। ਜੇਕਰ ਪਤੀ-ਪਤਨੀ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਰਹਿ ਰਹੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਵੀ ਇਹ ਤਿਆਗ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਹੱਥ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪਤਨੀ ਦਾ ਵਿਆਹੁਤਾ ਸਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਪੱਕੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਗਾਇਬ ਹੈ। ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਤਿਆਗ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਸਿਰਫ ਇਕ ਲਾਈਨ ਵਿਚ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਕਿ ਪਤਨੀ ਨੇ ਪਤੀ ਨੂੰ 2 ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਲਗਾਤਾਰ ਤਿਆਗ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਾਰੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਿੱਖੀ ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਦੀ ਖੋਜ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਬੇਬੁਨਿਆਦ ਹੈ ਅਤੇ ਟਿਕਾਊ ਨਹੀਂ ਹੈ।

(ਪੈਰਾ 16)

ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਪੱਕੇ ਗੁਜ਼ਾਰੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮੁੱਦਾ ਬਣਾਏ ਬਿਨਾਂ ਅਤੇ ਉਸ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਲਏ ਬਿਨਾਂ, ਵਿਦਵਤਾ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਸਬਾਈ ਗੁਜ਼ਾਰੇ ਵਜੋਂ 2,15,000/- (ਕੁੱਲ ਰਕਮ) ਦੀ ਰਕਮ ਅਦਾ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ। ਪਤਨੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਘਾਟ ਕਾਰਨ, ਸਿੱਖਿਅਤ ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਦੀ ਇਹ ਖੋਜ ਵੀ ਟਿਕਾਊ ਨਹੀਂ ਹੈ।

(ਪੈਰਾ 17)

ਅੱਗੋਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਪਤੀ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਸੁਰਿੰਦਰ ਕੌਰ ਪਤਨੀ ਨੇ ਉਸ ਨਾਲ ਬੇਰਹਿਮੀ ਵਾਲਾ ਸਲੂਕ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਹੋਰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਸਿੱਖਿਅਤ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਮੁੱਦੇ ਨੰਬਰ 1 ਅਤੇ 2 'ਤੇ ਦਰਜ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਖੋਜਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਬਾਈ ਗੁਜ਼ਾਰੇ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਵੀ ਉੱਪਰ ਦਰਸਾਏ ਅਨੁਸਾਰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

(ਪੈਰਾ 18)

ਸਾਮਿਆ ਸਿੰਘ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਸਨ।

ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਲਈ ਕੋਈ ਨਹੀਂ।

ਰਾਜ ਰਾਹੁਲ ਗਰਗ, ਜੇ.

(1) ਇਹ ਅਪੀਲ ਸੁਰਿੰਦਰ ਕੌਰ (ਪਤਨੀ) ਦੁਆਰਾ 31.10.2009 ਦੇ ਸ਼ਰਨਾਰਥੀ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਨਿਰਭੋਵ ਸਿੰਘ ਗਿੱਲ, ਤਤਕਾਲੀ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ, ਨਵਾਂਸ਼ਹਿਰ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪਤੀ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਤਲਾਕ ਦਾ ਫ਼ਰਮਾਨ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ- ਰਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਨੇ ਬੇਰਹਿਮੀ ਅਤੇ ਤਿਆਗ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਖਰਚਾ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਛੱਡ ਕੇ ਸੁਰਿੰਦਰ ਕੌਰ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਵਿਆਹ ਭੰਗ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਪਤੀ ਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਫੈਸਲਾ ਅਤੇ ਡਿਕਰੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ 3 ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਸਬਾਈ ਗੁਜ਼ਾਰੇ ਵਜੋਂ 2,15,000/- ਦੀ ਕੁੱਲ ਰਕਮ ਅਦਾ ਕਰੇ।

(2) ਕੇਸ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਤੱਥ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਨ; ਉਸ ਪਤੀ-ਰਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਨੇ ਬੇਰਹਿਮੀ ਅਤੇ ਤਿਆਗ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਤਲਾਕ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਵਿਆਹ 18.02.1993 ਨੂੰ ਪਿੰਡ ਬਰਨਾਲਾ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਨਵਾਂਸ਼ਹਿਰ ਵਿਖੇ ਸੁਰਿੰਦਰ ਕੌਰ ਨਾਲ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਹ ਵਿਆਹ ਸਿੱਖ ਰੀਤੀ-ਰਿਵਾਜਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਸੰਪੰਨ ਹੋਇਆ। ਇਸ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਕੋਈ ਬੱਚਾ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਬੇਰਹਿਮੀ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰੀਏ ਤਾਂ ਪਤੀ ਦਾ ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਆਹ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਹੀ ਪਤਨੀ ਨੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਉਸ ਨੂੰ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਕਰਨਾ, ਬੇਇੱਜ਼ਤ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਦਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਮੈਂਬਰਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਉਸਦਾ ਵਿਵਹਾਰ ਰੁੱਖਾ, ਅਪਮਾਨਜਨਕ, ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਅਤੇ ਹਮਲਾਵਰ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਤੋਂ ਪਤੀ ਪ੍ਰਤੀ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸੁਭਾਅ ਵਾਲੀ ਹੈ

ਅੰਤ ਮਾਮੂਲੀ ਗੱਲ 'ਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਗੁੱਸਾ ਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਵਿਆਹ ਦੇ ਦੂਜੇ ਦਿਨ ਹੀ ਉਸ ਨੇ ਗਾਲ੍ਹਾਂ ਕੱਢਣੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਵਿਆਹ ਉਸ ਨਾਲ ਉਸ ਦੀ ਮਰਜ਼ੀ ਵਿਰੁੱਧ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਉਹ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿ ਕੇ ਖੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੱਡੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਮੀਰ ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਦਮ ਘੁੱਟਣ ਵਾਲੇ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਪਿੰਡ ਨੂੰ ਨਫਰਤ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਉਸ ਦੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਨਾਲ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਲੜਾਈ ਵੀ ਕੀਤੀ। ਉਹ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਅਤੇ

ਦੋਸਤਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਲੀਲ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਗਾਲ੍ਹਾਂ ਕੱਢਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਜ਼ਲੀਲ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਵਿਆਹ ਦੇ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਉਸਨੇ ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਆਪਣੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਅਤੇ ਦੋਸਤਾਂ ਲਈ ਚਾਹ ਬਣਾਉਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨੌਕਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਘਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਉਸਨੇ ਉਸਦੇ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਮੈਂਬਰਾਂ ਲਈ ਖਾਣਾ ਬਣਾਉਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਪਾਣੀ ਦਾ ਗਿਲਾਸ ਲਿਆਉਣ ਦੀ ਵੀ ਪ੍ਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਕਰਦੀ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲੋਂ ਉੱਚਾ ਸਮਝਦੀ ਸੀ।

(3) ਇਹ ਵੀ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ-ਪਤਨੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਵਿਆਹ ਦੇ ਲਗਭਗ 3 ਮਹੀਨਿਆਂ ਬਾਅਦ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਪੁੱਛੇ ਬਿਨਾਂ ਆਪਣਾ ਵਿਆਹ ਵਾਲਾ ਘਰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਪਤੀ, ਪਤਵੰਤੇ ਸੱਜਣਾਂ ਅਤੇ ਪੰਚਾਇਤ ਮੈਂਬਰਾਂ ਵੱਲੋਂ ਕਾਫੀ ਸਮਝਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਕਰੀਬ 2 ਮਹੀਨੇ ਬਾਅਦ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, 3 ਮਹੀਨਿਆਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਦੁਬਾਰਾ ਪਤੀ ਨੂੰ ਦੱਸੇ ਅਤੇ ਪੁੱਛੇ ਬਿਨਾਂ ਵਿਆਹ ਦੇ ਘਰ ਛੱਡ ਗਈ। ਪਤੀ ਮੁਤਾਬਕ ਉਸ ਸਮੇਂ ਪਤਨੀ ਗਰਭਵਤੀ ਸੀ ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਬਿਨਾਂ ਦੱਸੇ ਹੀ ਆਪਣੇ ਪੇਕੇ ਘਰ ਜਾ ਕੇ ਬੱਚੇ ਦਾ ਗਰਭਪਾਤ ਕਰਵਾ ਦਿੱਤਾ। ਉਸ ਨੇ ਕਈ ਵਾਰ ਉਸ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲਿਆਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਕਤੂਬਰ 1996 ਵਿੱਚ ਪੰਚਾਇਤ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਦੇ ਦਖਲ ਕਾਰਨ ਪਤਨੀ ਆਪਣੇ ਵਿਆਹ ਵਾਲੇ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈ। ਉਹ ਅਪਰੈਲ 1998 ਤੱਕ ਆਪਣੇ ਵਿਆਹ ਦੇ ਘਰ ਹੀ ਰਹੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛੇ ਜਾਂ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਆਪਣੇ ਪੇਕੇ ਘਰ ਚਲੀ ਗਈ। ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪੇਕੇ ਘਰ ਰਹਿ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਪਤੀ ਦੀ ਸੰਗਤ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਪੰਚਾਇਤ ਰਾਹੀਂ ਵੀ ਉਸ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲਿਆਉਣ ਦੀਆਂ ਕਈ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਤੋਂ ਸਾਫ਼ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਪਤੀ ਬਹੁਤ ਮਾਨਸਿਕ ਪੀੜਾ ਝੱਲ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਤਨੀ ਦੁਆਰਾ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਆਇਆ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਜਾਇਜ਼ ਅਤੇ ਵਾਜਬ ਕਾਰਨ ਦੇ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਾਰੀ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ 2 ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

(4) ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ-ਪਤਨੀ ਨੇ ਕਈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਵੀ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ। ਬੇਰਹਿਮੀ ਅਤੇ ਤਿਆਗ ਬਾਰੇ ਹਰੇਕ ਦੋਸ਼ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਕਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਤਨੀ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਗਰੀਬ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧ ਰੱਖਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਦਾ ਪਤੀ ਕਹਿਣ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਸੁੰਦਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਰੁਤਬੇ ਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਕਹਿਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਤੋਂ ਤਲਾਕ ਲੈ ਕੇ ਕਿਸੇ ਸੋਹਣੀ ਤੇ ਅਮੀਰ ਕੁੜੀ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾ ਲਵੇਗਾ। ਇਸ 'ਤੇ ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਾਲੇ ਤਕਰਾਰ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਸਮਝੌਤਾ ਵੀ ਹੋ ਗਿਆ।

ਪਰ ਇਸ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਪਤੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਤਰੀਕਿਆਂ ਅਤੇ ਵਿਹਾਰ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸੁਧਾਰਿਆ। ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਤੋਂ ਤਲਾਕ ਲੈ ਕੇ ਕਿਸੇ ਅਮੀਰ ਕੁੜੀ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰ ਲਵੇਗਾ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਵਿਆਹ ਵਾਲੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦੌਰਾਨ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦਾ ਪੂਰਾ ਸਤਿਕਾਰ ਕੀਤਾ। ਪਤੀ ਵੱਲੋਂ ਆਪਣੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਜੋ ਦੋਸ਼ ਲਾਏ ਗਏ ਹਨ, ਉਹ ਉਸ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾਉਣ ਲਈ ਹੀ ਲਾਏ ਗਏ ਹਨ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਅਤੇ

ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੀ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸ ਦਾ ਪਿਤਾ ਜ਼ਿੰਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਗਰੀਬ ਮਾਪਿਆਂ ਦੀ ਧੀ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦਾ ਸਾਥ ਦੇਣ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਪਰ ਉਹ ਇਸ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਖੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕਈ ਵਾਰ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖੇਗਾ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਤਲਾਕ ਲੈ ਲਵੇਗਾ। ਕਈ ਵਾਰ ਉਸ ਦੀ ਕੁੱਟਮਾਰ ਵੀ ਕੀਤੀ ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਆਸ ਨਾਲ ਸਭ ਕੁਝ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕਿਤੇ ਉਸ ਦਾ ਘਰ ਨਾ ਬਰਬਾਦ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਵੀ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਉਸ ਨੂੰ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛੇ ਬਿਨਾਂ ਆਪਣਾ ਵਿਆਹ ਦਾ ਘਰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਪਤਨੀ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਵੀ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਗਰਭਵਤੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਗਰਭਪਾਤ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦੀ ਸੰਗਤ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਪਤਨੀ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਪਤੀ ਨੇ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੁੱਟਮਾਰ ਕਰਕੇ ਘਰੋਂ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ। ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਨਾਲ ਰਹਿਣਾ ਪਿਆ। 07.07.1996 ਨੂੰ ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਸਮਝੌਤਾ ਹੋ ਗਿਆ, ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਜੂਨ 1999 ਤੱਕ ਆਪਣੇ ਵਿਆਹ ਵਾਲੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹੀ। ਜੂਨ 1999 ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਪਤੀ ਨੇ ਤਿੰਨ ਕੱਪੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੁੱਟ-ਮਾਰ ਕਰਕੇ ਦੁਬਾਰਾ ਵਿਆਹ ਵਾਲੇ ਘਰੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਨੇ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੇ ਕਈ ਵਾਰ ਪਤੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਰੱਖਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਸਾਫ਼ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਤੋਂ ਤਲਾਕ ਲੈ ਕੇ ਕਿਸੇ ਸੁੰਦਰ ਅਤੇ ਅਮੀਰ ਔਰਤ ਨਾਲ ਦੁਬਾਰਾ ਵਿਆਹ ਕਰੇਗਾ। ਇਹ ਵੀ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਪਤੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਗਲਤੀਆਂ ਦਾ ਲਾਭ ਲੈਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਅੱਜ ਵੀ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦੀ ਸੰਗਤ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਅਤੇ ਇੱਛੁਕ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਛੱਡਿਆ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਖਰਚੇ ਸਮੇਤ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

(5) ਪਤੀ ਨੇ ਨਕਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਇਆ ਅਤੇ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਪਤਨੀ ਦੇ ਬਿਆਨਾਂ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ।

(6) ਧਿਰਾਂ ਦੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਤੋਂ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਮੁੱਦੇ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ:-

(i) ਕੀ respdt. ਕੀ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨਾਲ ਬੇਰਹਿਮੀ ਵਾਲਾ ਸਲੂਕ ਕੀਤਾ ਹੈ? ਓ.ਪੀ.ਪੀ

(ii) ਕੀ respdt. ਕੀ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਮੌਜੂਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨ ਭਾਵ ਅਪ੍ਰੈਲ 1998 ਦੀ ਤੁਰੰਤ ਕਾਰਵਾਈ ਲਈ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਲਈ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਵਾਜਬ ਕਾਰਨ ਦੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ? ਓ.ਪੀ.ਪੀ

(iii) ਰਾਹਤ.

(7) ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਜ਼ੁਬਾਨੀ ਅਤੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ ਸਬੂਤ ਲੈਣ ਅਤੇ ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬੇਰਹਿਮੀ ਅਤੇ ਤਿਆਗ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਤਲਾਕ ਦਾ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਤੀ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। 2,15,000 /- (ਕੁੱਲ ਰਕਮ) ਦੀ ਰਕਮ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ 3 ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਸਥਾਈ ਗੁਜ਼ਾਰੇ ਵਜੋਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ।

(8) ਬੇਲੋੜੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਤੋਂ ਦੁਖੀ ਹੋ ਕੇ, ਪਤਨੀ ਸੁਰਿੰਦਰ ਕੌਰ ਨੇ ਮੌਜੂਦਾ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ।

(9) ਅਸੀਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਾਮਿਆ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ-ਪਤੀ ਨੇ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਦੀ ਚੋਣ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸਦਾ ਵਕੀਲ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਹੋਇਆ। ਅਸੀਂ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਸਮੁੱਚੀ ਸਮੱਗਰੀ ਦਾ ਵੀ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤਾ ਹੈ।

(10) ਸਿੱਖਿਅਤ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੀ ਕਿ ਪਤਨੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨਾਲ ਮਾਨਸਿਕ ਬੇਰਹਿਮੀ ਵਾਲਾ ਸਲੂਕ ਕੀਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿਰ੍ਹਾ ਦੌਰਾਨ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਗਰਭਵਤੀ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਵਿਆਹ ਤੋਂ 7-8 ਮਹੀਨਿਆਂ ਬਾਅਦ ਵਿਆਹ ਵਾਲਾ ਘਰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਪਤੀ ਦਾ ਇਹ ਖਾਸ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਬਿਨਾਂ ਦੱਸੇ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇ ਬੱਚੇ ਦਾ ਗਰਭਪਾਤ ਕਰਵਾ ਦਿੱਤਾ।

(11) ਪਤਨੀ ਨੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੇ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਹ ਗਰਭਵਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪਰ ਜ਼ਿਰ੍ਹਾ ਦੌਰਾਨ ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਗੱਲ ਮੰਨ ਲਈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਪਤਨੀ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਬੱਚੇ ਦਾ ਗਰਭਪਾਤ ਕਿਉਂ ਅਤੇ ਕਿਸ ਹਾਲਾਤ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਿੱਖੀ ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਦੇ ਅੰਦਾਜ਼ੇ ਅਨੁਸਾਰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨਾਲ ਮਾਨਸਿਕ ਬੇਰਹਿਮੀ ਵਾਲਾ ਸਲੂਕ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਸਿੱਖਿਅਤ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਉਪਰੋਕਤ ਸਿੱਟੇ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਇਹ ਵਾਜਬ ਹੈ ਪਰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ-ਪਤਨੀ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਹੈ ਤਾਂ ਵੀ ਪਤਨੀ ਦਾ ਉਹ ਕੰਮ ਮਾਫ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ, ਇਹ ਖੁਦ ਪਤੀ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਕਿ ਅਕਤੂਬਰ 1996 ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਵਿੱਚ, ਪਤਨੀ ਆਪਣੇ ਵਿਆਹ ਵਾਲੇ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਈ ਅਤੇ ਅਪ੍ਰੈਲ 1998 ਤੱਕ ਰਹੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਪਤਨੀ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਵਿਆਹ ਵਾਲੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਹੀ ਰਹੀ ਸੀ। ਜੂਨ 1999 ਤੱਕ, ਪਰ ਤੱਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਲਗਭਗ 2 ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਆਪਣੇ ਵਿਆਹੁਤਾ ਘਰ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਇਕ ਪਤੀ, ਪਤੀ ਅਤੇ ਪਤਨੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਰਹੀ। ਇਸ ਦਲੀਲ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਇਹ ਮੰਨਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਉਸ ਕਾਰਨ ਪਤਨੀ ਦੀ ਜ਼ੁਲਮ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਮਾਫ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਹੁਣ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਪਤੀ ਇਹ ਦੋਸ਼ ਨਹੀਂ ਲਗਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਉਸ ਨਾਲ ਮਾਨਸਿਕ ਜ਼ੁਲਮ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਲਾਕ ਦੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ।

(12) ਅਗਲੀ ਦਲੀਲ ਜੋ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਭਾਰੂ ਹੈ ਇਹ ਹੈ; ਕਿ ਪਤਨੀ ਨੇ ਖੁਦ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਪਤੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਖਿਲਾਫ਼ ਧਾਰਾ 107/151 ਸੀ.ਆਰ.ਪੀ.ਸੀ.

ਮੈਂਬਰ। ਉਸ ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਉਸ ਵਿਰੁੱਧ ਝੂਠਾ ਕੇਸ ਦਰਜ ਕਰਵਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਪਤਨੀ ਵੱਲੋਂ ਜ਼ੁਲਮ ਕਰਨ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ। ਦੁਬਾਰਾ ਉਪਰੋਕਤ ਦਲੀਲ ਗਲਤ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪਤਨੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਵਿਆਹ ਵਾਲੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਮੁੜ ਵਸੋਬੇ ਲਈ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਕੋਲ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਪਤੀ ਨੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਗਵਾਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਪੀਡਬਲਯੂ-1 ਦੇ ਪਤੀ ਵਜੋਂ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿਰ੍ਹਾ ਦੌਰਾਨ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ੀ 'ਤੇ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਏ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਅੱਗੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਪਤਨੀ ਦੇ ਮੁੜ ਵਸੋਬੇ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਕਤ ਕੰਮ ਲਈ ਪੰਚਾਇਤ ਜਾਣ ਦੀ ਹਦਾਇਤ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਅਜਿਹੇ ਹਾਲਾਤ ਵਿੱਚ ਜੇਕਰ ਧਾਰਾ 107/151

ਸੀ.ਆਰ.ਪੀ.ਸੀ. ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਇਸ ਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਪਤਨੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਵਿਰੁੱਧ ਝੂਠਾ ਕੇਸ ਦਰਜ ਕਰਵਾਇਆ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਪੁਲਿਸ ਵੱਲੋਂ ਰੋਕੀ ਕਾਰਵਾਈ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਸ਼ਾਂਤੀ ਭੰਗ ਹੋਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਇਹ ਕਾਰਵਾਈ 6 ਮਹੀਨਿਆਂ ਬਾਅਦ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਪਤਨੀ ਵੱਲੋਂ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਖਿਲਾਫ ਕੋਈ ਹੋਰ ਕੇਸ ਦਰਜ ਨਹੀਂ ਕਰਵਾਇਆ ਗਿਆ। ਜਦੋਂ ਵੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਉਸਨੂੰ ਸਖ਼ਤ ਕੁੱਟਮਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ, ਉਸਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਦੇ ਨਾਲ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨਾਲ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਪਤੀ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਰਜ ਨਾ ਕਰਨ ਜਾਂ ਪਤੀ ਦੇ ਵਿਵਹਾਰ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਕੋਈ ਕਾਰਵਾਈ ਨਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਪਤਨੀ ਦਾ ਵਿਵਹਾਰ, ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਦੁਆਰਾ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇਲਾਜ ਬਾਰੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਦਰਖਾਸਤ ਨਾ ਭੇਜਣਾ; ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਪਤੀ-ਪਤਨੀ ਦਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਤੋੜਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੀ ਸੀ ਪਰ ਉਸ ਨਾਲ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਮੁੜ ਵਸੋਬੇ ਲਈ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਭੇਜੀ ਗਈ ਦਰਖਾਸਤ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਵਿਆਹ ਵਾਲੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਵਸਣ ਲਈ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਸੀ। ਪੰਚਾਇਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ 24.01.2006 ਨੂੰ ਕੀਤੀ ਗਈ Ex.A-1 ਲਿਖਤ ਅੱਗੇ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪੰਚਾਇਤ ਪਤਨੀ ਦੁਆਰਾ ਦਰਖਾਸਤ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਪਤੀ ਵੱਲੋਂ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਪਤਨੀ ਵੱਲੋਂ ਪੰਚਾਇਤ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਰਾਮਜੀ, ਮੈਂਬਰ ਪੰਚਾਇਤ ਪਿੰਡ ਚਣਕੋਆ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਰਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ-ਪਤੀ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ PW-4 ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਇਆ ਜਿਸ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਿੰਡ ਦੀ ਪੰਚਾਇਤ ਵਿੱਚ ਪਤੀ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਸੀ। ਇਸ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਪਤੀ ਪੰਚਾਇਤ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਇਕ ਵੀ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਲਿਆਉਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਹ ਤੱਥ ਪਤੀ ਦੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਨਕਾਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ-ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਪੰਚਾਇਤ ਰਾਹੀਂ ਕਈ ਵਾਰ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ।

(13) ਅਪੀਲਕਰਤਾ-ਪਤਨੀ ਇੱਕ ਪਿਤਾ ਰਹਿਤ ਬੱਚਾ ਹੈ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਅਤੇ ਭੈਣ ਨਾਲ ਰਹਿ ਰਹੀ ਹੈ। ਉਹ ਇੱਕ ਗਰੀਬ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧ ਰੱਖਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਿ ਵਿਆਹ ਦੇ ਸਮੇਂ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਪਤੀ ਕੋਲ ਇੱਕ ਟਰੱਕ ਸੀ ਪਰ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਉਸਨੇ ਇਸਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਾਰਨ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮਿਆਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਪ੍ਰਭਾਪ੍ਰੀਤ ਸਿੰਘ